

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

usikker overfor værdien af, at retslægerådet skal udtale sig i de enkelte tilfælde. Det er, ligesom man får indtryk af, at udtalelserne ikke vil blive helt ensartede, men man har vel ikke noget bedre, og så må man vel slå sig til tåls med det.

Det sidste responsum fremhæver også, at en ophævelse af et adoptionsforhold i al almindelighed vil gå imod barnets tarv, og hvad de legemlige mangler angår, understreges meget stærkt de afgrænsningsvanskeligheder, som bestemmelsen vil give anledning til, og det kan kun gøre mig end mere betænkelig ved, at der gives adgang til ophævelse af adoptionsforhold på grund af legemlige mangler. Endelig slutter retslægerådet med at foreslå, at fristen, indenfor hvilken adoptionsforholdet kan ophæves, når der er tale om legemlige mangler, bliver 2 år i stedet for 5 år, som den højtærede minister har foreslået og indtil nu har stået fast på under henvisning til, at man har denne frist i de øvrige nordiske lande.

Der er een ting i retslægerådets responsum, som jeg ikke synes man har lagt tilstrækkelig vægt på. Det ærede medlem fru Erna Sørensen var inde på nogle af de tanker. Jeg beder om tilladelse til et citat. Retslægerådet skriver:

„Mange uheldige adoptioner kunne iøvrigt undgås, såfremt man ved forudgående undersøgelser af barnet og dets slægt havde tilvejebragt de fornødne oplysninger med henblik på adoptionens betimelighed.“

Her forekommer det mig, at det naturligste ville være, at man begyndte med at se på, om folk er forpligtet til at skaffe sig og virkelig skaffer sig de oplysninger, man er i stand til at få, inden man indgår et adoptionsforhold. Når adoptionsforholdet er indgået og har varet nogen tid, kan man jo gøre stor skade ved at ophæve det, og jeg ville meget gerne udbede mig en udtalelse fra den højtærede minister om dette spørgsmål. Det havde været rimeligt at undersøge det, før man overvejede, hvorvidt der behøves en ventil.

Der er en ting til, jeg gerne vil fremhæve. Det bliver sagt, at barnets tarv i reglen vil være opfyldt ved, at et sådant forhold brydes, når adoptivforældrene ønsker det brudt, altså når barnet ikke mere er ønsket i hjemmet, måske er årsag til ufred, og måske heller ikke selv befinder sig vel dér. Deroverfor vil jeg sige: Ja, men hvad sker der så med barnet, når adoptionen brydes? Får barnet det så bedre? Er der nogen sandsynlighed for, at man da kan skaffe det

bedre kår? Deroverfor vil man måske sige: Ja, i de tilfælde, hvor det skal anbringes på et hjem, kan det vel være lige meget, hvem der skal betale for det; det kan der nu også i nogle tilfælde sættes et spørgsmålstejn ved. Man lad os nu tage det tilfælde, hvor barnet ikke skal anbringes på et hjem, i hvert fald ikke på et åndssvagehjem. Da er det jo klart, at barnet går tilbage til forældrene — til moderen vil det vel i mange tilfælde være. Og er det naturligt at tro, at barnet vil få det bedre, når det efter flere års forløb skal tilbage til moderen, som måske er blevet gift med en anden end barnets fader, til et hjem, der måske er bygget op, uden at den pågældende ægte-mand ved noget om dette barn? Dette moment blev, synes jeg, så godt fremhævet i det høje landsting, af fru Astrid Skjoldbo, og jeg vil gerne fremhæve synspunktet her. Det er jo klart, at barnet ikke har det godt i et hjem, hvor man helst vil være af med det, men jeg kan ikke lade være at tænke på, at hvis det kommer et andet sted hen, vil det ofte kunne føre til, at barnet bliver som en hund i et spil keglar. Derfor kan jeg ikke uden videre sætte dette synspunkt til side.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne gøre klart, at jeg ikke kan give tilslutning til lovforslaget, som det foreligger, men at jeg er meget villig til at fortsætte arbejdet med lovforslaget i et udvalg.

Evald Christensen: Jeg har i den første linie af notaterne til min tale skrevet: Hvem skal barnet gives tilbage til, når adoptionsforholdet er ophævet? — det samme spørgsmål, som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfeldt-Tarp omtalte. Det synes jeg er et lige så alvorligt problem, som at barnet måske ikke har det godt dér, hvor det er. Det kunne tænkes, at barnet kom fra asken i ilden. Det er et spørgsmål, der i høj grad må overvejes.

Jeg vil gerne bede justitsministeren svare på spørgsmålet: Hvem skal barnet gives tilbage til, og hvordan skal det gå med barnet? Har det udsigt til at få det bedre i et nyt forhold, måske hos moderen eller på et hjem, end det har det, hvor det er?

Det lovforslag, vi her behandler, vedrører jo i høj grad følelsesbetonede forhold; det blev også nævnt af den højtærede justitsminister, og jeg er glad ved, at lovforslaget skal behandles i et udvalg her i tinget, for jeg vil gerne have, at det drøftes grundigt en gang til, udover den drøftelse, der har fundet sted i landstinget. Skulle vi ikke have denne udvalgsbehandling, kunne